

кои отъ децата сж се разплакали, и стрина Джуровица сърдито имъ се кара. У дѣдови Васьови сж прилепени една до друга две ниски кжщи съ дългъ и тѣсенъ отводъ отпредъ; подъ стаята имъ е вързано голѣмо и рошаво куче, което страшно лае. У баеви Черньови пѣкъ собето задъ фурната е претупано съ много накитъ, ала е доста тѣсничко и, като сж вжтре всички тѣхни деца, за други, сѣкашъ, нѣма мѣсто...

Щомъ влѣземъ въ една кжща, залавяме се да сурукваме — най-напредъ стопанина, ако е дома, следъ него и стопанката. Неиде ще ни накаратъ да сурукваме и децата. Едни отъ тѣхъ се радватъ и смѣятъ, а други бѣгатъ и се криятъ задъ пещъта, или въ полата на майка си. Стопанинътъ ще извади да ни даде по едно петаче или онлуче и само нарѣдко нѣкой ще ни даде и по ирмиличе. Стопанката пѣкъ, неиде ни посрѣща по-сърдечно, а другаде доста хладно и безучастно, ще ни даде все и по едно кравайче, което ние бързаме да надѣнемъ на пржкитѣ си. Когато пржката се изпълни до края, слагаме кравайчетата пѣкъ въ торбето, дето туряме и даденитѣ ни тукъ-тамъ кривача шушелки.

Прибирамъ се въ кжщи къмъ обѣдъ. Метналъ съмъ на рамо като пушка дрѣновата си пржка, цѣла накичена съ колелати [кравайчета, а торбето подъ мишницата ми е натѣпкано съ сжщо такива кравайчета и съ други още нѣща. Мама поема и пржката и торбето отъ вкоченясалитѣ ми ржце и: — Бре, бре! Колко много си изсуруквалъ! — радва ми се тя.

Наобѣдваме ли се, чакаме още по-голѣма радостъ. Ще ида сега да суровакамъ по роднинитѣ